

Exercici 2.

[3 punts]

2.1.

[1 punt]

El punt assignat es pot atorgar si l'examinand explica que:

- a) En tots dos poemes s'empra un vers curt, l'heptasíl·lab, característic dels gèneres populars. **[0,25 punts]**
- b) En tots dos poemes hi apareixen anàfores: als versos 15 i 16 d'«Excèlsior» («sempre al mar, al gran mar noble: / sempre, sempre mar endins») i als versos 31-33 de la part VI d'«El comte Arnau» («seràs mar esvalotat, / seràs aire que s'inflama, / seràs astre rutilant, / seràs home sobre-home»). Es repeteixen a principi de vers la paraula «sempre» i «seràs», respectivament. **[0,75 punts]**

Es donarà per bona qualsevol altra figura de repetició: per exemple, les repeticions del verb dins el mateix vers als versos 1 i 5 d'«Excèlsior» («Vigila, esperit, vigila» i «Gira, gira els ulls enlaire») i al vers 9 del fragment del cant VI d'«El comte Arnau» («Viure, viure, viure sempre»).

2.2.

[2 punts]

Els 2 punts assignats es poden atorgar si l'examinand tria dos passatges d'«Excèlsior» i els relaciona de manera coherent amb el vitalisme de Maragall i amb el fragment citat d'«El comte Arnau»; per exemple:

- a) Els passatges triats són els versos 3-4, «no et deixis dur a la tranquil·la / aigua mansa de cap port», en què el jo poètic demana a l'esperit que no s'aturi, i els versos 11-12 («sempre entorn aigües esteses / que es moguin eternament»), que demanen a l'esperit que estigui sempre en moviment. Ambdós passatges (a través d'una metàfora marítima que recorre tot el poema) remetent a l'etern moviment característic del vitalisme de Maragall. **[0,75 punts]**
- b) Tots dos passatges es poden relacionar amb el personatge del comte Arnau del poema de Maragall, que corre sempre («Correràs per monts i planes...», v. 35) amb un cavall que no se li cansa mai (v. 38), l'etern moviment que empeny endavant. Les «aigües esteses» són eternes com ho són per a Arnau els

elements de la natura que esmenta a la part VI del poema (el roure, la roca, la mar i l'aire). La conclusió d'Arnau remet al vitalisme maragallià, manllevat de Nietzsche: deixarà de ser home per esdevenir superhome (vv. 29-30 i 35), perquè en tindrà «la voluntat» (v. 36). La voluntat entesa com a força motriu de l'individu que li permet rebel·lar-se —no conformar-se amb la «tranquil·la aigua mansa de cap port»— i moure's endavant cap al desconegut —«sempre, sempre mar endins»—, en una actitud vital com la que demostra Arnau en aquest diàleg amb les veus de la terra. **[1,25 punts]**

Segons els passatges triats i l'estructura que l'alumne doni a la resposta, el resultat pot ser diferent de l'exemple proposat. Tot i així, caldrà que s'emmarqui en les idees generals de (b).

FORMACIOMIRO.COM
PART D'UN EXAMEN OFICIAL